

Iz poezij H. Heine-ja.

Preložil A. B—č.

1.

Kadar ležim na ležišču
V odeji blazin in noči,
Podoba sladka in mila
Mi plava pred očmi.

Ko tihi spanec rahlo
Očesi mi zaprè,
Na tihem v sanje moje
Podoba splazi se.

In prvi solčni žarki
Je še ne prepodè;
Ves dan, kjer hodim, nosi
Jo v sebi moje srce.

2.

Jaz ne prisegam, poljubljam samó,
Za ženske prisege je gluho uho!
Beseda tvoja je sladka, poljub
Je še sladkejši, čeprav je strup.
Imam ga, le nanj verujem, držim,
Beseda pa družega ni, kot dim.

Mstinski močeradi.*)

Povest iz življenja.

Ruski spisal A. Cjehanovič. — Prevel Zaplaninec.

(Dalje).

a Sarmatovu je obvisel njen pogled malo dlje, a potem se je takoj obrnila in začela se še urneje vrteti okolo peči.

Stara je šla v kot preoblačit se, oprezno šumeč s premočenim oblačilom...

Sarmatov in Djak sta sedla vstric na klop v onih pozah, s kojimi sedajo vsi nepričakovano obdarovani ljudje.

Paša je med tem postavila na mizo dva lonca, jednega s krompirjem, drugega z ribjo juho in obakrat se je nasmehnila takisto veselo in ljubko, kakor prvikrat, kakor bi hotela reči:

*) V poslednji številki naj se čita v zadnjem odstavku Pašutka mesto Ivanka. (Pašutka, Paša = Praskovja).

županstva. Zavetišče bode v dogovoru s stariši ter jih obveščalo o vedenju njihovih hčerâ. Skrbelo se bode tudi, da se jim preskrbi dobre in vestne gospodarje ter pazilo na nje, da ne zajdejo na slaba pota.

Da pa nam bode možno izvrševati to težavno nalogo, prosimo vse človekoljube, da nam prihite na pomoč s sveti in dejanji. Vsak še tako majhen dar dojde nam dobro, ker vstanova zahteva velikih žrtev.

Nadejaje se, da nas bode Vaše Blagorodje blagohotno podpiralo, se udano beleži

osnovalni odbor

Marija Škrinjar, Zorzut Rezika, Kunigunda Blatnik, Ivanka Ivančič,
Rezika Gruden, Nežika Gruden, Ema Dekleva, Ivanka Černigoj.

NB. Pisma naj se blagovole pošiljati pod naslovom: »Zavod sv. Nikolaja« Trst
Via Stadion št. 19, I. n.

Neizpeta pesem.

Sinoči truden sem počival
Sen padel mi je na oči,
Pa slavček je zapel tam v gošči
Najlepšo svojih melodij...

In srce se mi je topilo,
Biló mi v prsih je mehko,
Ah, srkal sem jo vso to pesem,
Umel, umel sem jo tako...

In mislil sem: zapišem jutri
To sladko pesem bolečin,
Doslej človeku še privrela
Milejša ni iz prs globin...

In sem zaspal... in spet zbudil se...
Prepolno sem imel srce...
Zaman!.. zapeti je ne mórem...
Spi v duši notri mi nekje...

Feodor Sokol.

Iz poezij H. Heine-ja.

Prevel Al. B—č.

Demante imaš žarovite,
In biserov venec blesteč,
Oči imaš divne krasote —
Predraga, kaj hočeš še več?

Na tvojih očij krasoto
Sem zložil kópneč
Krdelo nesmrtnih pesmij —
Predraga, kaj hočeš še več?

Krasota tvojega oka
Mi bila je oster meč,
Uničila je celó me —
Predraga, kaj hočeš še več?

»A ti, budalo?« rogal se je Goba Mihi, ki je stal v strani in vihtél debelo gorjačo.

»Da, jaz, ki sem te videl v Kresni noči na Hudem gradu!« je vpil Lopár.

Čudovit je bil utis poslednjih besedij, katere so privrele jeznemu Mihi nenadoma iz ust, ko je čul, da namerava ošabni, neprijazni Goba, kateremu je po neuljudni avdijenci zaradi nemških knjig pri-segel osveto, zatožiti dobrega Lesárja, ki mu je brez zasmehovanja poslovenil hudičev zagovor.

Goba je mirno, nemo odkorakal. Miha pa se je porogljivo režal in glasno mislil: »Tedaj se le nisem motil, ko sem videl v bliskovem svitu suho prikazen na razvalini! A vrag si ga vedi, kaj je delal in kdo je bil oni drugi, na tleh? Nemara sama hudoba!« (Pride še.)

Iz poezij H. Heine-ja.

Prevel Al. B—č.

Čemu ta samska solza?
Samo pogled mi kali.
Ostala mi je v očesu
Iz davno prošlih dnij.

Imela je svetlih sestic,
Posušil se njih je sled,
Izginile v noč so z jadom
In radostjo mojo vred.

Kot megla izginile z njimi
Zvezdice so plavé,
Ki tisti jad in radost
Smehljale so mi v srcé.

Ah! tudi ljubav moja
Izginila je kot dim!
Ti stara, samska solza,
Izgini še ti zdaj z njim!

Književnost in umetnost.

Nova opera. Jeden prvih modernih čeških skladateljev, K. Kovařovic je obogatel češko gledališče z novo krasno opero »Psoglavci«, katero je češko občinstvo sprejelo z velikim navdušenim priznanjem. Kritike so bile jako laskave in opera je vedno prenapolnjena, ko so na programu »Psoglavci«. Veselé se na tem novem napredku in pridobitvi vrlih Čehov, posnemamo iz »Slov. Naroda« o tej operi sledeče:

predali, ampak miza se samo jednim velikim predalom. Pri njej pišem in zjutraj pijem kavo sedeč s svojo ženko na zraven stoječem divanu. Takoj poleg molita od stene najini lahki postelji, nad katerima je velika stenska omariča. V zadnjem kotu stoji okolu male okrogle mize šest foteljev, po leti na hladu, po zimi blizu peči, — ta kot je res preidiličen! Ob steni poleg vrat sta dve omari za ženino obleko, perilo in za druge najine stvari. Moja obleka je pred vrati te sobe v zadnjem delu hodnika. Na desni od okna je toaletna mizica z velikim zrcalom, poleg peči je umivalna priprava in na steni nasproti oknu je stenska ura. Moje knjige so razvrščene na stojalu nad omejenima omarama.

Vse druge stvari so v omarah na hodniku in v sobici poleg kuhinje, kjer spi dekla.

Vabim Te toraj še enkrat, da me posetiš, kadar prideš v G . . . in se prepričaš, kako je prijetno tudi tako malo stanovanje, kadar je ve žena tako prijetno urediti, kakor je je uredila moja. Morda se potem še sam oženiš . . .

Anka in jaz Te pozdravljava!

Tvoj Mirko.

Ljubi prijatelj!

Radovednost me je gnala, da sem Te obiskal; verjeti nisem mogel, da bi se dalo tisto stanovanje napraviti prijetno; tisti dolgi hodnik itd. . . . toda preprlčal sem se, da sem se motil. Čestitam Ti, da imaš tako vrlo ženo in povem Ti odkritosrčno, da me tisti Tvoj jarem, radi kojega sem Te često dražil, sedaj celó mika.

Bog Te živi!

Tvoj Ivan.

Iz poezij H. Heine-ja.

Prevel Al. B—č.

Odšel izmed vas sem v malem srpanu,
 V prosincu med vas se vračam spet,
 Takrat v vročini ste se potili,
 Sedaj ste hladni, da, mrzli kot led.

A kmalu spet pojdem, in ko se vrnem,
 Ne bode vam ni gorko, ni mraz,
 A meni srce bo boro in staro,
 Ko hodil po vaših grobeh bom jaz.

Vrešarja in mi done v duši, kakor daljni glasovi proroških zvonov.
— — Ali sem vedno vbogala, slušala svoj notranji glas?

Mislím da, vsaj srce mi ne očita ničesar, kar bi ne bilo prav storjeno. In ako je res to pogoj prave sreče, tedaj menda smem reči, da sem srečna, ali ne moj stari oddaljeni prijatelj?

Iz poezij H. Heine-ja.

Prevel Al. B—č.

V eliko ti o meni	Obraz so delali važen,
Našepetali so,	Majali so z glavo,
A kar mori mi dušo,	Hudobnega so me zvali,
To zamoščali so.	In ti si verjela to.

Najhujše izmed vsega,
Pa znano jim bilo ni,
Najhujše, najblaznejše
Mi skrivno v prsih pi.

N ocoj pa družbo imajo,	A ti me ne vidiš; v temoti
Vsa hiša sveti se,	Tu spodaj sam stojim;
Tam gori za svitlim oknom,	Še menj pa vidiš v srce mi,
Pa senca se maje.	Kjer, ah! tako trpim.

Ubogo srce te ljubi,
Te ljubi in trpi,
A ti ne vidiš, da poka,
Dā poka in krvavi.

Spomini.

Spisala „Z“.

(Zvršetek.)

Nogo misli mlado šestnajstletno dekle v tajinstveni polutemi večera zunaj pod milim nebom! Sanjarila sem tudi jaz prazne, srečne sanje mladosti. Bajke so mi prihajale na um in domišljija mi je vstvarjala oborožene viteze in vitke grajske hčere pred očmi. Romantična okolica mi je vzbujala domišljijo in oživljala sem